

og derfor figurerer Kassebeholdningen fra det ene Finantsaar til det andet ikke mere i selve Finantsloven, hvortilmod Oplysninger derom gives ved selve Forslagets Fremlæggelse, saavel som senere under Finantslovens Drøftelse, respectivt sædvanlig ved den 3die Behandling i Folkethinget og den 1ste Behandling i Landstinget. Jeg troer saaledes paa ingen Maade, at der savnes Underretning om Kassebeholdningen, enten om dens virkelige eller om dens calculerede Størrelse; det er Noget, som Rigsdagen har faaet fuldstændige Oplysninger om. Men, hvad der savnes, og hvad jeg maa antage, at den ærede Ordfører sigtede til, det er et udtrykkeligt Forslag angaaende Dispositionen over Kassebeholdningen, forsaavidt den ikke anvendes til at dække Underballancen mellem de løbende Indtægter og Udgifter. For det næste Finantsaar viser Underballancen sig nu at være 2 Millioner, og i den Omstændighed, at der vedtages en Finantslov med en Underballance af 2 Millioner, i Forbindelse med at Kassebeholdningens Størrelse er ansat til at være 5 Millioner, ligger ligesom en Bevilling til at bruge de 2 Millioner af den til at dække Underballancen; men derimod mangler der en Dispositionsbevilling for den øvrige Deel af Kassebeholdningen. I saa Henseende kan der tænkes forskellige Maader at ordne Sagen paa. Udvalget synes at antage, at Saadant helst burde ske ved en særskilt almindelig Lov, og Udvalget har antaget, at en saadan Lov maatte forelægges for den næste Rigsdag — hvilket nu i mine Tanker en Umulighed. Derimod har den ærede 3die Landstingsmand for 3die Kreds (Vestfely), som tillige er Statsrevisor, formeent, at en saadan Disposition rettest maatte vedtages som en Deel af den almindelige Finantsplan, hvormed jeg antager, at det er hans Mening, at Dispositionen rettest skete ved selve Finantsloven. Jeg troer nu, at begge disse Anstuelser ere lige berettigede, men hver paa sit Sted og paa sin Tid. Jeg troer ogsaa, at det kan være rigtigt, naar man først faaer rolige Tider og mindre forviklede, finantstille Forhold i Henseende til Monarkiets forskellige Dele, end der for Diebliffet er, at der da gives en almindelig Lov om visse bestemte Dispositioner, over Kassebeholdningerne, som ere egnede til at være Gjenstand for en almindelig Lov, f. Ex. at der gives Regler for hvorledes visse i hvert Aars Finantslov tilbagevendende Indtægter bør henlægges og anvendes til Reservefond; men jeg er paa den anden Side ogsaa enig med den ærede Landstingsmand i, at det efter al Sandsynlighed er ugjortligt ved en almindelig Lov af den Bessaffenhed at udtømme alle de Tilfælde, hvor det kunde være ønskeligt at træffe en Disposition over Kassebeholdningen. Jeg troer tværtimod, at der, selv om man kunde finde Anledning til at vedtage en for flere Aar gjældende Lov for visse Dispositioner, vilde man dog ved Siden deraf finde sig fuldkommen besøiet til i ethvert løbende Finantsaar at træffe andre Dispositioner. Jeg sætter f. Ex., at man fandt, at den løbende Kassebeholdning fra det ene Aar til det andet ifølge vore finantstille Forhold ikke bør være mindre end 3 Millioner, og man ved Siden deraf ønskede at opspare en Reservefond, da kunde det vel være i sin Orden, at man bestemte, at denne Reservefond skulde dannes efter de og de Regler, f. Ex. saaledes som af mig var foreslaaet i det første Finantsforslag; det blev da en staaende, almindelig Lov, men ved Siden deraf maatte man da specielt i hvert Aars Finantslov bestemme, at de 3 Millioner, som maatte vise sig at blive tilovers, skulde for endeel, f. Ex. for de 2 Millioners Bedkommende, gjøres frugtbringende paa den og den Maade, og disse Maader kunne variere.